

47 וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ לְשׁוֹן יְחִיד וְלֹא אֱלֹקִים לְשׁוֹן רַבִּים,
 48 בכדי שכל אחד ואחד יסבור שעמו הדבור מדבר כו' (ועל־דָּרְךָ־זֶה
 49 בְּשָׂאָר הַדְּבָרוֹת), וְצָרִיף לְהִבִּין מֵהוּ עֲנִין זֶה שֶׁהַדְּבֹר מְדַבֵּר
 50 עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כּו'.

51 וְהִנֵּה בְּהַמְאָמֵר דְּשַׁנַּת תְּרַמ"ד
 52 לֹא נִמְצָא בְּגוֹף־כְּתִב־יְד־קִדְשׁ
 53 הַמְשֵׁף הַמְאָמֵר, אֲבָל יֵשׁ
 54 לְהִבִּין אֶת הַמְשֵׁף הַבְּאוּר בְּזֶה
 55 עַל־פִּי הַמְּבַאֵר בְּדְרוּשִׁים
 56 אַחֲרֵים מִבְּעַל הַמְאָמֵר עֲצֻמו
 57 (כ"ק אֲדַמּו"ר נִשְׁמָתוֹ־עֲדָן),
 58 וְגַם בְּדְרוּשִׁים שֶׁל (קודמיו)
 59 הָאֲדַמּו"רִים שֶׁל־פִּנְיָ־זֶה שֶׁעֲלֵיהֶם
 60 מִיִּסַּד מְאָמְרוֹ, בְּדְרוּשֵׁי
 61 אֲדַמּו"ר ה'צִמְחָה צִדְק'
 62 וְאֲדַמּו"ר ה'אֲמָצְעִי וְעַד
 63 לְדְרוּשֵׁי אֲדַמּו"ר ה'נִזְקָן.

64 וְהִנֵּה נְקוּדַת הַבְּאוּר בְּזֶה
 65 (בְּדְרוּשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ,
 66 וּבִפְרָט בְּדְרוּשֵׁי בַעַל
 67 הַמְאָמֵר⁷), דְּעֲנִין מִתֵּן תּוֹרָה
 68 הִיָּה הַמְשַׁכֵּת הָעֲצֻמוֹת בְּגִלּוּי

1 וְכָל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֶת הַלְּפִידִים וְאֶת הָהָר עֹשֵׂן
 2 וַיִּרְא הָעַם וַיִּנּוּעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרְחוֹק¹, וַיִּדּוּעַ הַדִּיוּק בְּזֶה
 3 בְּדְרוּשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ², וְגַם בְּדְבֹר הַמִּתְחִיל' זֶה
 4 שֶׁנֶּאֱמַר לִפְנֵי מֵאָה שָׁנָה (בְּשַׁנַּת תְּרַמ"ד³), דְּצָרִיף לְהִבִּין

5 מֵהוּ עֲנִין הַקּוֹלוֹת הַלְלוֹ,
 6 וְהִלֵּא כָּל הַדְּבָרִים שֶׁנֶּצְטִיבו
 7 בְּמִתֵּן תּוֹרָה הֵם דְּבָרִים
 8 פְּשׁוּטִים כְּמוֹ לֹא תִרְצַח לֹא
 9 תַעֲנֶה כּו' שֶׁהֵם דְּבָרִים
 10 פְּשׁוּטִים שֶׁגַם אִם לֹא נֶצְטִיבו
 11 עֲלֵיהֶם הִיָּה מֵהָרְאוּי לַעֲשׂוֹתָם
 12 וּכְמֵאֵמֵר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
 13 (בְּמִסְכַּת עֲרוּבִין⁴) אֵלֶּמְלֵא
 14 לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה הֵינּוּ לְמַדִּים
 15 צְנִיעוּת מִחֲתוּל וְגוֹל מִנַּמְלָה וְכו'.

16 וְהָיָה אִפְשָׁר לְהִגִּיעַ לְכָל הַדְּבָרִים הַלְלוֹ
 17 בְּדֶרֶךְ הַחֲקִירָה וְהַעִיּוֹן שֶׁל הַשֶּׁכַּל
 18 הָאֲנוּשִׁי. וְהִנֵּה בְּמֵאֵמֵר הַנ"ל
 19 שֶׁל כ"ק אֲדַמּו"ר
 20 (מוֹהֲרַש"ב) נִשְׁמָתוֹ־עֲדָן³
 21 מִמְשִׁיף, דָּאֵם נֹאמֵר דְּמָה
 22 שֶׁנֶּצְטִיבו עַל־זֶה (עַל דְּבָרִים שֶׁמִּפְנֵי
 23 גּוֹדֵל פְּשִׁיטוּתָם הֵינּוּ כָּבֵד לְמַדִּים
 24 וְעוֹשִׂים אוֹתָם מִעֲצֻמוֹ, וּבְכָל זֹאת
 25 נִצְטִיבוֹנוּ גַם עֲלֵיהֶם) הוּא מִפְּנֵי
 26 שֶׁגָּדוֹל הַמְצָנָה וְעוֹשָׂה מִפִּי
 27 שְׂאֵינוּ מְצָנָה וְעוֹשָׂה שֶׁמִּפְנֵי
 28 חֵיבַת הַקְּבִי"ה לְיִשְׂרָאֵל לִכֵּן צִיוּם
 29 בַּעֲשֵׂת הַדִּיבּוּרוֹת גַּם עַל דְּבָרִים
 30 פְּשׁוּטִים. (כִּי הַמְצוּוֹה וְעוֹשָׂה פּוֹעֵל
 31 מִתּוֹךְ מַסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְמַעֲלָה מִכּוֹחוֹתָיו
 32 הַגְּלוּיִם, וְעַל כֵּן זוֹכָה שְׂבָאִים אֲצִלוֹ
 33 לְגִילוּי כּוֹחוֹתָיו הַנְּעֻלָּמִים, יוֹתֵר
 34 מִהַמִּתְנַדֵּב וְעוֹשָׂה⁵, מִכָּל־מְקוֹם
 35 עֲדִין אֵינוּ מוֹבֵן מֵהוּ עֲנִין
 36 הַקּוֹלוֹת וְהַרְעֵשׁ הַגְּדוֹל
 37 וְהַנּוֹרָא שֶׁהִיָּה בַּעַת מִתֵּן תּוֹרָה
 38 כּו', וּבִפְרָט שֶׁהֵם דְּבָרִים
 39 פְּשׁוּטִים? וְעוֹד מְדַרְּק
 40 בְּהַמְאָמֵר שֶׁם³ בְּמָה שְׂאֵמְרו
 41 רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּיִלְקוּט⁶

**בס"ד. שבת פרשת יתרו,
 י"ז שבט, ה'תשד"מ.**

(הנחה בלתי מוגה)

1 וְכָל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֶת הַלְּפִידִים
 2 וְאֶת הָהָר עֹשֵׂן וַיִּרְא הָעַם וַיִּנּוּעוּ וַיַּעֲמָדוּ
 3 מֵרְחוֹק¹, וַיִּדּוּעַ הַדִּיוּק בְּזֶה בְּדְרוּשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ
 4 נְשִׂיאֵינוּ², וְגַם בְּדְבֹר הַמִּתְחִיל' זֶה שֶׁנֶּאֱמַר לִפְנֵי
 5 מֵאָה שָׁנָה (בְּשַׁנַּת תְּרַמ"ד³), דְּצָרִיף לְהִבִּין מֵהוּ
 6 עֲנִין הַקּוֹלוֹת הַלְלוֹ, וְהִלֵּא כָּל הַדְּבָרִים שֶׁנֶּצְטִיבו
 7 בְּמִתֵּן תּוֹרָה הֵם דְּבָרִים פְּשׁוּטִים כְּמוֹ לֹא תִרְצַח
 8 לֹא תַעֲנֶה כּו' שֶׁהֵם דְּבָרִים פְּשׁוּטִים שֶׁגַם אִם לֹא
 9 נֶצְטִיבו עֲלֵיהֶם הִיָּה מֵהָרְאוּי לַעֲשׂוֹתָם וּכְמֵאֵמֵר
 10 רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּמִסְכַּת עֲרוּבִין⁴) אֵלֶּמְלֵא לֹא נִתְּנָה
 11 תּוֹרָה הֵינּוּ לְמַדִּים צְנִיעוּת מִחֲתוּל וְכו'. וְהִנֵּה

12 בְּמֵאֵמֵר הַנ"ל שֶׁל כ"ק אֲדַמּו"ר (מוֹהֲרַש"ב) נִשְׁמָתוֹ־עֲדָן³ מִמְשִׁיף, דָּאֵם נֹאמֵר
 13 דְּמָה שֶׁנֶּצְטִיבו עַל־זֶה הוּא מִפְּנֵי שֶׁגָּדוֹל הַמְצָנָה וְעוֹשָׂה מִפִּי שְׂאֵינוּ מְצָנָה
 14 וְעוֹשָׂה⁵, מִכָּל־מְקוֹם עֲדִין אֵינוּ מוֹבֵן מֵהוּ עֲנִין הַקּוֹלוֹת וְהַרְעֵשׁ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא
 15 שֶׁהִיָּה בַּעַת מִתֵּן תּוֹרָה כּו', וּבִפְרָט שֶׁהֵם דְּבָרִים פְּשׁוּטִים. וְעוֹד מְדַרְּק בְּהַמְאָמֵר
 16 שֶׁם³ בְּמָה שְׂאֵמְרו רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּיִלְקוּט⁶ שֶׁבְּשַׁעֲשָׁה שְׂעִצָּה הַדְּבֹר אֲנֹכִי כּו' מִפִּי
 17 הַקְּבִי"ה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הִיָּה אוֹמֵר עִמִּי הַדְּבֹר מְדַבֵּר, וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב
 18 אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ לְשׁוֹן יְחִיד כּו' (ועל־דָּרְךָ־זֶה בְּשָׂאָר הַדְּבָרוֹת), וְצָרִיף לְהִבִּין
 19 מֵהוּ עֲנִין זֶה שֶׁהַדְּבֹר מְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כּו'.

20 וְהִנֵּה בְּהַמְאָמֵר דְּשַׁנַּת תְּרַמ"ד לֹא נִמְצָא בְּגוֹף־כְּתִב־יְד־קִדְשׁ הַמְשֵׁף הַמְאָמֵר,
 21 אֲבָל יֵשׁ לְהִבִּין אֶת הַמְשֵׁף הַבְּאוּר בְּזֶה עַל־פִּי הַמְּבַאֵר בְּדְרוּשִׁים אַחֲרֵים
 22 מִבְּעַל הַמְאָמֵר עֲצֻמו (כ"ק אֲדַמּו"ר נִשְׁמָתוֹ־עֲדָן), וְגַם בְּדְרוּשִׁים שֶׁל־פִּנְיָ־זֶה
 23 שֶׁעֲלֵיהֶם מִיִּסַּד מְאָמְרוֹ, בְּדְרוּשֵׁי אֲדַמּו"ר ה'צִמְחָה צִדְק' וְאֲדַמּו"ר ה'אֲמָצְעִי וְעַד
 24 לְדְרוּשֵׁי אֲדַמּו"ר ה'נִזְקָן.

25 וְהִנֵּה נְקוּדַת הַבְּאוּר בְּזֶה (בְּדְרוּשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ, וּבִפְרָט בְּדְרוּשֵׁי בַעַל
 26 הַמְאָמֵר⁷), דְּעֲנִין מִתֵּן תּוֹרָה הִיָּה הַמְשַׁכֵּת הָעֲצֻמוֹת בְּגִלּוּי (כְּפִי שִׁשִּׁיף

64 וְהִנֵּה נְקוּדַת הַבְּאוּר בְּזֶה
 65 (בְּדְרוּשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ,
 66 וּבִפְרָט בְּדְרוּשֵׁי בַעַל
 67 הַמְאָמֵר⁷), דְּעֲנִין מִתֵּן תּוֹרָה
 68 הִיָּה הַמְשַׁכֵּת הָעֲצֻמוֹת בְּגִלּוּי

20 וְהִנֵּה בְּהַמְאָמֵר דְּשַׁנַּת תְּרַמ"ד לֹא נִמְצָא בְּגוֹף־כְּתִב־יְד־קִדְשׁ הַמְשֵׁף הַמְאָמֵר,
 21 אֲבָל יֵשׁ לְהִבִּין אֶת הַמְשֵׁף הַבְּאוּר בְּזֶה עַל־פִּי הַמְּבַאֵר בְּדְרוּשִׁים אַחֲרֵים
 22 מִבְּעַל הַמְאָמֵר עֲצֻמו (כ"ק אֲדַמּו"ר נִשְׁמָתוֹ־עֲדָן), וְגַם בְּדְרוּשִׁים שֶׁל־פִּנְיָ־זֶה
 23 שֶׁעֲלֵיהֶם מִיִּסַּד מְאָמְרוֹ, בְּדְרוּשֵׁי אֲדַמּו"ר ה'צִמְחָה צִדְק' וְאֲדַמּו"ר ה'אֲמָצְעִי וְעַד
 24 לְדְרוּשֵׁי אֲדַמּו"ר ה'נִזְקָן.

25 וְהִנֵּה נְקוּדַת הַבְּאוּר בְּזֶה (בְּדְרוּשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ, וּבִפְרָט בְּדְרוּשֵׁי בַעַל
 26 הַמְאָמֵר⁷), דְּעֲנִין מִתֵּן תּוֹרָה הִיָּה הַמְשַׁכֵּת הָעֲצֻמוֹת בְּגִלּוּי (כְּפִי שִׁשִּׁיף

(1) יתרו כ, טו. (2) ראה לקו"ת במדבר יב, ב. ובכ"מ. (3) סה"מ תרמ"ד ע' רכד. וראה גם ד"ה וכל העם תרע"ח, תש"ו. (4) ק, סע"ב. (5) קדושין לא, א. ובכ"מ. וראה גם לקו"ש חכ"א ע' 212 ואילך ובהנסמן שם. (6) יתרו רמז רפו. (7) ד"ה וכל העם תרע"ח - סה"מ תרע"ח ע' קסד ואילך. וראה גם סה"מ תש"ו ע' 94 ואילך.

46 אחד שהבורא דבר איתו באופן פרטי,

ביאור בדרך אפשר

1 (כפי ששקף ענין הגלוי בהעצמות). וענין זה נפעל במתן
 2 תורה, כי במתן תורה נהיה בטול הגזרה דעליונים לא ירדו
 3 לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים כי עד מתן תורה היתה
 4 גזירה בדומה למלך שגזרו ואומר "בני רומי לא ירדו לסוריה ובני סוריה לא
 5 יעלו לרומי", היינו שתחתונים לא יעלו
 6 למעלה והעליונים לא ירדו למטה.
 7 ובמתן תורה נתבטלה גזירה זו של
 8 הפרדה בין רוחניות לגשמיות, כלומר
 9 שנתאפשר יחוד גמור בין התחתונים
 10 לעליונים על ידי התורה שניתנה כדי
 11 לעשות שלום בעולם, שלום בין פמליא
 12 של מעלה (רוחניות) לבין פמליא של
 13 מטה (גשמיות)⁸, ולכן נפעל אז
 14 ענין המשכת העצמות בגלוי
 15 בכל מקום. ולכן נאמרו
 16 במתן תורה דברים פשוטים
 17 דוקא, כי במתן תורה חדרה
 18 המשכת העצמות בכל סדר
 19 ההשתלשלות גם בדברים
 20 הכי פשוטים כפי שמוסבר
 21 בחסידות שהמצוות שקיימו האבות
 22 נמשלו לריח, שריח אינו עצם הדבר,
 23 ולמרות שריח האדם דבר מה, לא
 24 יחסר על ידי זה מן הדבר עצמו מאומה
 25 - כך קיום המצוות אצל האבות היה
 26 כדוגמת הריח שאינו עצם הדבר.
 27 לעומת זאת במתן תורה הכניס הקב"ה
 28 עצמותו בתורה ומאז ממשכים ישראל
 29 בקיום התורה והמצוות אלוקות
 30 החודרת את הגשמיות. ואדרבה,
 31 המשכת העצמות שיכת
 32 לענין המטה דוקא, במקום
 33 תחתון ביותר, וכמבאר
 34 בארפה בכמה מקומות,
 35 ובפרט בדרושי אדמו"ר
 36 האמצעי⁹, שקל הגבוה גבוה
 37 ביותר יורד למטה מטה
 38 ביותר כמשל נפילת חומת אבנים,
 39 ככל שמקומה של האבן בחומה גבוה

ביאור בדרך אפשר

יותר, כן תיפול למרחוק יותר. וזהו גם הטעם למה שענין מתן
 תורה היה בדברים פשוטים דוקא, משום שהמשכת העצם
 היא בדברים תחתונים ופשוטים ביותר, הן בכללות
 העולמות, בעולם הכי תחתון שאין למטה ממנו¹⁰, והן
 בעולם זה עצמו, בדברים
 פשוטים שבו. ויש לומר
 דזהו גם פן מה שנאמר במתן
 תורה וידבר אלקים את כל
 הדברים האלה לאמר¹¹, דיש
 לומר שפרוש לאמר כאן¹²
 הוא שהגשמי והתחתון עצמו
 נעשה האומר (א זאגער),
 משום שאז היתה המשכת
 העצמות מצד ענינו (של
 התחתון) שענין המשכת עצמותו
 ית' מתגלה מצד תכונתו של הגשמי
 והתחתון עצמו ועל כן יתפרש תיבת
 'לאמר' שהגשמי והתחתון הוא האומר
 וממשיך את עצמותו של הקב"ה*.
 וזהו וכל העם רואים גו'
 וירא העם ויניעו וייעמדו
 מרחוק, שזה (ענין הביטול) היה
 מעין כלי להמשכת העצמות.
 דהנה כדי שתהיה המשכת
 העצמות במתן תורה, הנה
 אף שאין שיהיה ענין
 של כלי ממש אל העצמות,
 מפל-מקום צריך שיהיה
 מעין הקנה וכלי אל גלוי
 העצמות, על-ידי הסרת
 ההעלמות והבלבולים.
 והבלבולים. ועל-דרך
 המבאר במקום אחר¹³ בענין
 ג' בחינות אתערוף-דלעילא
 ענין זה נפעל במתן
 תורה, כי במתן תורה נהיה בטול הגזרה
 דעליונים לא ירדו לתחתונים לא יעלו
 לעליונים⁸, ולכן נפעל אז ענין המשכת העצמות
 בגלוי בכל מקום. ולכן נאמרו במתן תורה
 דברים פשוטים דוקא, כי במתן תורה חדרה
 המשכת העצמות בכל סדר ההשתלשלות גם
 בדברים הכי פשוטים. ואדרבה, המשכת
 העצמות שיכת לענין המטה דוקא, במקום
 תחתון ביותר, וכמבאר בארפה בכמה מקומות,
 ובפרט בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹, שקל הגבוה
 גבוה ביותר יורד למטה מטה ביותר גם
 הטעם למה שענין מתן תורה היה בדברים
 פשוטים דוקא, משום שהמשכת העצם היא
 בדברים תחתונים ופשוטים ביותר, הן בכללות
 העולמות, בעולם הכי תחתון שאין למטה
 ממנו¹⁰, והן בעולם זה עצמו, בדברים פשוטים
 שבו. ויש לומר דזהו גם פן מה שנאמר במתן
 תורה וידבר אלקים את כל הדברים האלה
 לאמר¹¹, דיש לומר שפרוש לאמר כאן¹² הוא
 שהגשמי והתחתון עצמו נעשה האומר (א
 זאגער), משום שאז היתה המשכת העצמות
 מצד ענינו (של התחתון)*.
 וזהו וכל העם רואים גו' וירא העם ויניעו
 וייעמדו מרחוק, שזה היה מעין כלי
 להמשכת העצמות. דהנה כדי שתהיה המשכת
 העצמות במתן תורה, הנה אף
 שאין שיהיה ענין של כלי ממש אל העצמות,
 מפל-מקום צריך שיהיה
 מעין הקנה וכלי אל גלוי העצמות, על-ידי
 הסרת ההעלמות והבלבולים. ועל-דרך
 המבאר במקום אחר¹³ בענין ג' בחינות אתערוף-א-

(8 ראה שמו"ר פ"ב, ג. תנחומא וארא טו. 9) שערי אורה ד"ה יביאו לבוש מלכות פ"ב ואילך. וראה גם ד"ה באתי לגני תשי"ט פ"ד ואילך. (10 תניא פל"ו. 11) יתרו כ, א. 12) ראה בזה לקו"ש ח"ו ע' 119. וש"נ. 13) לקו"ת שה"ש כג, ד ואילך.

(* ובזה יש לבאר דברי הילקוט (שהובא לעיל) "שכאור"א מישראל ה' אומר עמו ה' הדבור מדבר, היינו שכל אר"א הרגיש בנפשו את השם הוי' שהאיר בנפשו. . ושרש ההמשכה היא מבחי' עצמות א"ס" (טד"ה וכל העם תרע"ח).

וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 [=התעוררות העליון מלמעלה], א- האתערוותא-דלעילא המעוררת
 2 וקודמת לאתערוותא-דלתתא [=התעוררות התחתון מלמטה], ב-
 3 והאתערוותא-דלעילא הנמשכת על-ידי (כתוצאה ולפי ערך)
 4 אתערוותא-דלתתא, ג- והאתערוותא-דלעילא שלמעלה
 5 מאתערוותא-דלתתא בדרגה זו
 6 נמשכת התעוררות והשפעה מהעליון
 7 שלמעלה שהיא באין-ערוך לעבודת
 8 התחתון, אלא שקודשא-בריה-
 9 הוא לא שריא אלא באתר
 10 שלים [= הקב"ה אינו שורה אלא
 11 במקום שלם]¹⁴, היינו שכדי
 12 שתהיה אתערוותא-דלעילא
 13 זו, צריך שהאתר שאליו
 14 נמשכת יהיה שלים (אף
 15 שאין זה ממשוף אותה),
 16 היינו, שהוא (שפע נעלה זה)
 17 קשור עם אתר זה דוקא.
 18 ועל-דרך-זה הוא למעלה
 19 יותר, בהמשכת העצם, שגם
 20 לזה צריך הסרת ההעלמות
 21 וההסתרים והבלבולים על ידי
 22 ביטול האדם בתכלית, כי קודשא-
 23 בריך-הוא לא שריא אלא
 24 באתר שלים, וזה היה הענין
 25 דוירא העם וינועו ויעמדו
 26 מרחוק.
 27 והענין יוכן על-פי המבאר
 28 ב'דבור המתחיל', וכל העם
 29 רואים דשנת תרע"ה
 30 (בהמשוף תער"ב¹⁵), שקדם
 31 לכל הויה והתהוות (יש)
 32 צריך להיות ההעדר (אין),
 33 וכמו ענין הצמצום שבשביל
 34 הגלוי כדוגמת התבטלות התלמיד
 35 לרבו המפנה מקום בתודעת התלמיד
 36 לגילויים הנעלים ממורו. ד'זהו'¹⁶
 37 גם פן ענין התרדה על-ידי
 38 הקולות וברקים שהיו במתן
 39 תורה (ש'זהו ענין וירא העם
 40 וינועו גו', ענין התרדה),
 41 כידיע שבמתן תורה נעשו בני-ישראל
 42 'מצאות' חרשה, ולכל התהוות חרשה
 43 קודם לה העדר וביטול המציאות

הקודמת ש'זהו ההעדר הקודם אל ההויה (בחינת ירידה צורך
 עליה), כדי שיהיו בבחינת בטול שיוכלו לקבל את גלוי
 העצמות במתן תורה. שהעדר זה (ביטול ישותם הגשמית) הוא
 ההכנה והפלי להמשכת העצם, שהוא ההויה האמתית.
 וממשוף בהמשוף תער"ב
 שם, דענין זה קשור גם עם
 הגלות האחרון, עקבתא
 דמשיחא כיתרון האור הבא מן
 החושך, ויתרה מזו, כגודל הירידה כן
 גודל העליה, דכשם שפיציאת
 מצרים ומתן תורה הגה בתור
 הכנה להגלוי דמתן תורה
 היה צריך להיות הקדמת
 ההעלם וההסתור דגלות
 מצרים, שהוא ענין ההעדר
 הקודם להויה, על-דרך-זה
 הוא בתורתו של משיח, פנימיות
 התורה, שההכנה אליה היא
 על-ידי ההעדר וההעלם שבכל
 הגלות, ובפרט בגלות הזה האחרון,
 ובעקבתא דמשיחא, ש'זהו
 הגלות הכי הארוך וכו' וגלות
 המר וכו', ש'זהו ההעדר
 הגדול ביותר, ולכן באים
 על-ידו אל ההויה האמתית
 שהיא הגאולה האמתית
 והשלמה שאין אחריה גלות,
 דהטעם שאין אחריה גלות
 הוא משום שאי אפשר
 הקודמת האתערוותא-דלעילא
 לאתערוותא-דלתתא, והאתערוותא-דלעילא
 הנמשכת על-ידי אתערוותא-דלתתא,
 והאתערוותא-דלעילא שלמעלה מאתערוותא-
 דלתתא, אלא שקודשא-בריה-הוא לא שריא
 אלא באתר שלים¹⁴, היינו שכדי שתהיה
 אתערוותא-דלעילא זו, צריך שהאתר שאליו
 נמשכת יהיה שלים (אף שאין זה ממשוף
 אותה), היינו, שהוא קשור עם אתר זה דוקא.
 ועל-דרך-זה הוא למעלה יותר, בהמשכת
 ה'עצם', שגם לזה צריך הסרת ההעלמות
 וההסתרים והבלבולים, כי קודשא-בריה-הוא
 לא שריא אלא באתר שלים, וזה היה הענין
 דוירא העם וינועו ויעמדו מרחוק.
 והענין יוכן על-פי המבאר ב'דבור המתחיל'
 וכל העם רואים דשנת תרע"ה
 (בהמשוף תער"ב¹⁵), שקדם לכל הויה והתהוות
 צריך להיות ההעדר, וכמו ענין הצמצום
 שבשביל הגלוי. ד'זהו'¹⁶ גם פן ענין התרדה
 על-ידי הקולות וברקים שהיו במתן תורה (ש'זהו
 ענין וירא העם וינועו גו', ענין התרדה), ש'זהו
 ההעדר הקודם אל ההויה, כדי שיהיו בבחינת
 בטול שיוכלו לקבל את גלוי העצמות במתן תורה. שהעדר זה הוא ההכנה
 והפלי להמשכת העצם, שהוא ההויה האמתית.
 וממשוף בהמשוף תער"ב שם, דענין זה קשור גם עם הגלות האחרון,
 עקבתא דמשיחא, דכשם שפיציאת מצרים ומתן תורה הגה בתור
 הכנה להגלוי דמתן תורה היה צריך להיות הקדמת ההעלם וההסתור דגלות
 מצרים, שהוא ענין ההעדר הקודם להויה, על-דרך-זה הוא בתורתו של משיח,
 פנימיות התורה, שההכנה אליה היא על-ידי ההעדר וההעלם שבכל הגליות,
 ובפרט בגלות הזה האחרון, ובעקבתא דמשיחא, ש'זהו הגלות הכי הארוך וכו'
 וגלות המר וכו', ש'זהו ההעדר הגדול ביותר, ולכן באים על-ידו אל ההויה
 האמתית שהיא הגאולה האמתית והשלמה שאין אחריה גלות, דהטעם שאין

ביאור בדרך אפשר

7	ויהי־רצון שְׂקִים זֶה בְּקָרוֹב	1	שְׁתֵּהִי מְצִיאוֹת שֶׁל גְּלוֹת
8	מִמֶּשׁ. בְּבִיאת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ,	2	גְּדוּלָה יוֹתֵר מִן הַגְּלוֹת הַזֶּה,
9	וְיִוָּלִיכְנוּ קוֹמְמֵיֹת לְאַרְצָנוּ	3	מִפְּנֵי גֹדֵל וְתוֹקֵף הַשַּׁעֲבֹד הָאֲחֵרוֹן
10	בְּנִעְרֵינוּ וּבְזַקְנֵינוּ גו' בְּכַנְיָנוּ	4	זֶה, וְלָכֵן גַּם הַגְּאֻלָּה
11	וּבְכַנּוּתֵינוּ ¹⁷ , וּבְמַהְרָה בְּיָמֵינוּ	5	(הַהֲוִיָּה) שְׁעַל־יְדוֹ, הִיא
12	מִמֶּשׁ.	6	גְּאֻלָּה שְׂאִין לְמַעַלְהַ הַיְמָנָה.
		7	וּבְכַנּוּתֵינוּ ¹⁷ , וּבְמַהְרָה בְּיָמֵינוּ מִמֶּשׁ.

(17) בא י, ט.

אגרות קודש

ב"ה, י"ח שבט, תש"כ
ברוקלין.
שלום וברכה!

במענה למכתבו מ"י"ג שבט, ומובנת הפליאה והתמימי שאינו כותב דבר מיום ההילולא וההתועדות, שבדאי הי' מה ביום זה, אף שהורגל בהעדר הכתיבה ככגון האמור, הנה אין חזקה להנהגה האמורה, כיון שאינה מתאימה למה שרצו רבותינו נשיאינו בהנהגת אנ"ש, וכידוע מרבנו הזקן בזה וכו' ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא.

בהנוגע לתוכן מכתבו אודות השידוך, - כמדומה פירשתי תמיהתי לחפזון, שבעיקר הוא בהנוגע לגיל בתו תחי', ועוד נוסף לאחר תוכן מכתבו זה, "אשר מורה טובה היא מאד, ובכדי לקבל תעודה מתאימה עלי' ללמוד עוד משך זמן בזה", ועוד והוא העיקר שסברתו, שתתארס והחתונה תהי' לאחר שתי שנים או שנה וחצי, אין זה ענין כלל, שהרי לא כימים הראשונים דורות אלה, ואין לבלבל נערה בגילה, במחשבות מהאירוסין עד לחתונה במשך זמן הנ"ל, ומובן ג"כ אשר תהי' החתונה בעוד איזה חדשים, גם זה אינו ענין, וכנראה שגם הוא מרגיש בזה.

וע"פ האמור, יניחוה לנפשה ללימודי' ולמלאכתה בקדש חינוך על טהרת הקדש, והשי"ת יוסיף בהצלחתה בעניני' ולאחרי שנה ויותר, תתענין בהנוגע לשידוכין.

בברכה לבשו"ט,

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר

נ.ב.

כבקשתו נשלח המכתב מבלי לחכות לתור.